

11. Пояснювальна записка до проекту Закону України від 04.02.2003 «Про аграрну дорадчу службу». URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=14151.

Анотація. Исследованы основные положения теории зависимости от предыдущего развития path dependence. Охарактеризованы основные проблемы, которые отрицательно влияют на развитие государственно-частного партнерства в аграрном секторе Украины через наличие институциональных ловушек. Обобщены причины торможения развития технопарков и консультационных служб в Украине. Обосновано влияние институциональных ловушек на дальнейшее развитие аграрного сектора нашего государства.

Ключевые слова: path dependence, аграрный сектор, институциональные ловушки, кластеризация, технопарки, консультационные службы.

Summary. The main provisions of the theory of dependence on the previous development of "path dependence" were studied. The main problems that negatively affect the development of public-private partnership in the agricultural sector of Ukraine through the presence of institutional traps were characterized. The reasons for the inhibition of the development of technoparks and consulting services in Ukraine were generalized. The influence of institutional traps on the further development of the agricultural sector of our state was substantiated.

Key words: path dependence, agricultural sector, institutional traps, clusterization, technoparks, consulting services.

УДК 338.64

Стройко Т. В.

*доктор економічних наук, професор,
завідувач кафедри міжнародних економічних відносин та економіки
Миколаївського національного університету
ім. В.О. Сухомлинського*

Le Van Shon

*студент
Миколаївського національного університету
імені В.О. Сухомлинського*

Stroiko T.

*Doctor of economic sciences, professor, the head of international
economic relations and economy
department of Mykolaiv National University
named after V.O. Suhomlynskiy*

Le Van Shon

*student
of Mykolaiv National University named
after V.O. Suhomlynskiy*

ТУРИСТИЧНИЙ ДОСВІД В'ЄТНАМУ: УРОКИ ДЛЯ УКРАЇНИ

VIETNAM TOURIST EXPERIENCE: LESSONS FOR UKRAINE

Анотація. У статті проаналізовано темпи розвитку туристичної галузі України та В'єтнаму. Проведено порівняльний аналіз обсягів внутрішніх та іноземних туристів в Україні та В'єтнамі. На основі проведених досліджень щодо розвитку туризму В'єтнаму, зовнішніх та внутрішніх факторів, які стримують розвиток туризму в Україні, сформовано пропозиції щодо виходу галузі з кризового становища та обґрунтування подальших напрямів її розвитку.

Ключові слова: українсько-в'єтнамське економічне співробітництво, туризм, внутрішні туристи, іноземні туристи, туристична інфраструктура.

Постановка проблеми. Сьогодні туризм виступає однією з високодохідних галузей економіки, яка в сучасних умовах глобалізації безперервно та динамічно розвивається, сприяючи вирішенню цілого комплексу соціально-економічних проблем. Розвиток туризму відіграє важливу роль у вирішенні соціальних проблем. У бага-

тьох країнах світу саме за рахунок туризму виникають нові робочі місця, підтримується високий рівень життя населення, створюються передумови для поліпшення платіжного балансу країни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання здійснення співробітництва України з АСЕАН роз-

глядалися у публікаціях Н. Городньої, А. Гончарука, І. Гуменного, П. Ігнатієва, М. Кулінича, Ю. Курнишової, Л. Лещенка, Я. Масштаєва, С. Шергіна та ін. Дослідження в напрямку розвитку туристичної сфери відбито в працях І. Волошина, Г. Долматова, О. Долматова, Д. Ісмаєва, А. Каурової, Д. Козлова, Т. Розанової, І. Трофименко, А. Чудновського та ін., а також в працях іноземних дослідників: С. Брігса, А. Булла, П. Джонсона, С. Маркідакіса, Ч. Робінсона та ін.

Мета статті полягає у порівняльному аналізі стану туристичної галузі України та В'єтнаму та обґрунтуванні напрямів зростання туристичної галузі України через призму в'єтнамського досвіду.

Виклад основного матеріалу дослідження. Протягом кількох останніх десятиліть широко досліджувався взаємозв'язок між витратами на туризм та економічним зростанням різних типів країн. Знання причинно-наслідкового зв'язку між витратами на туризм та економічним зростанням має особливе значення для політиків, оскільки політика туризму стає основною проблемою для цих країн. Рада з питань подорожей та туризму (WTTC – The World Travel and Tourism Council) стверджує, що туризм продовжує бути однією з найбільших у світі галузей та вражає своїми результатами [1].

Загалом частка туристичної галузі становила 7,6 трлн. дол. США (10,2% світового ВВП) та формувала 292 млн. робочих місць у 2016 р., що відповідає одному з 10 робочих місць у світовій економіці. Цей сектор становив 6,6% загального експорту та майже 30% усього світового експорту послуг. За даними Всесвітньої туристичної організації, щорічно подорожує більше 800 млн. осіб. Витрати туристів без авіаперавезень до 2020 р. становитимуть 5 трлн. дол. США [3]. Важливим є й те, що більш ніж у 40 країнах світу туризм є основним джерелом надходжень до національного бюджету.

В'єтнам – держава в Південно-Східній Азії, що займає східну частину півострова Індокитай, омивається Південно-Китайським морем Тихого океану. Нині туризм є невід'ємною частиною в'єтнамської економіки. У 2007 р. частка туризму у ВВП становила 4,5% [2]. Усе більше іноземних інвестицій спрямовується саме в туристичну галузь. Туризм (особливо будівництво готелів) займає третє місце в країні щодо залучення інвестицій після важкої промисловості і міського розвитку.

Нами графічно представлено динаміку отримання загального доходу від туристів у Республіці В'єтнам за період 2000–2017 рр. (рис. 1).

Доходи від туризму у В'єтнамі в 2016 р. досягли 18,1 млрд. дол. США, що становило 6,8% ВВП. За перші 11 місяців 2017 р. доходи від туризму у В'єтнамі оцінюються в 20,9 млрд. дол. США, що на 25,2% більше порівняно з аналогічним періодом 2016 р. Очікується, що дохід від туризму в 2020 р. досягне 35 млрд. дол. і становитиме понад 10% ВВП В'єтнаму.

Такі вражаючі результати були досягнуті завдяки здійсненню державою системних заходів з активізації туристичної сфери країни. З 1999 по 2004 р. рівень розвитку туризму виріс на 63%. Темпи зростання іноземних туристів становлять 10,2% на рік, внутрішніх туристів – 11,8%. Більшість гостей у 2004 р. приїхала з Китаю, по 8–9% – зі США, Японії і Південної Кореї. У 2008 р. В'єтнам відвідало 4,218 млн. іноземців. У 2009 р. – 3,8 млн., у 2010 р. – близько 5 млн., у 2011 р. близько 6 млн. іноземців. У 2016 р. кількість іноземних туристів досягла 10 млн. осіб, збільшившись більш ніж у 4,3 рази порівняно з 2001 роком. А обсяг внутрішніх туристів досягнув 62 млн., збільшившись у 5,3 рази порівняно з 2001 роком. У перші

11 місяців 2017 рю індустрія туризму В'єтнаму залучила близько 11,7 млн. іноземних відвідувачів і 68 млн. внутрішніх туристів.

Національна адміністрація з туризму В'єтнаму розробляє довгострокові плани диверсифікації туристичної сфери, що приносить необхідну країні іноземну валюту. З кожним роком значення туризму для економіки збільшується. Для любителів пішого туризму, пляжного відпочинку, природи, які вивчають культуру В'єтнаму, Південно-Східна Азія є дуже привабливою. Інвесторів будівництва готелів приваблюють берегова лінія довжиною 3 тис. км і великі міста. Туристичні пропозиції стають усе більш різноманітними.

В Україні темпи розвитку туристичної індустрії є досить скромними, тому було б доцільно розвинути співпрацю з країнами, де туристична галузь вже перейшла зі стадії становлення до стадії розвитку. Якщо порівняти розвиток туристичної індустрії В'єтнаму та України, то різниця між цими показниками досить велика. І цей розрив із роками стає все більш різочим. Причини цього явища є різними: кількість населення двох країн, їх географічне положення, інфраструктура туризму, природно-кліматичні і, що дуже важливо, механізми державної підтримки розвитку туристичної сфери.

Зробимо порівняльний аналіз обсягів внутрішніх та іноземних туристів в Україні та В'єтнамі (рис. 2, 3). Звичайно, населення В'єтнаму більше ніж удвічі перевищує населення України, але й розрив в обсягах внутрішнього туризму є вражаючим. Майже в десять разів перевищує й кількість іноземних туристів, що відвідують В'єтнам.

Цьому сприяють інфраструктура туризму та технічна інфраструктура туризму у В'єтнамі, що постійно зростають. До 2016 р. у В'єтнамі налічується більше 21 тис. туристичних закладів із 420 тис. номерами, з яких 668 – три-п'яти зіркові готелі з 68 520 номерами [7].

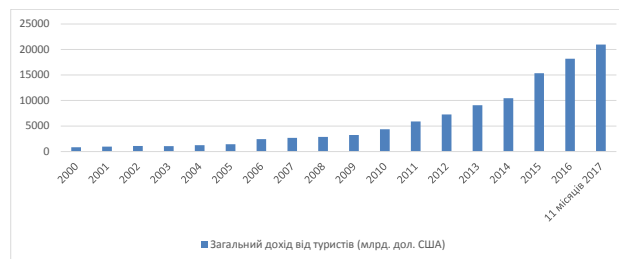

Рис. 1. Загальний дохід від туристів у В'єтнамі (млрд. дол. США)

Джерело: побудовано за даними [8]

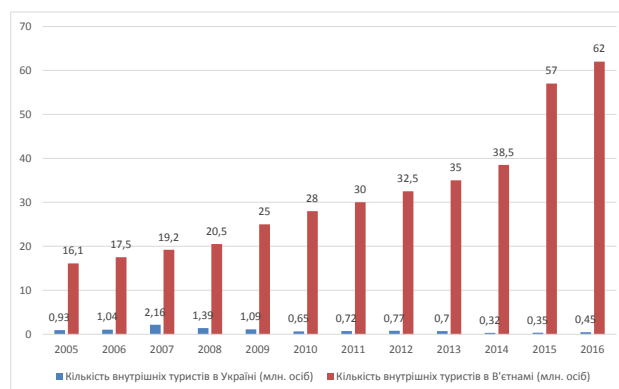

Рис. 2. Кількість внутрішніх туристів в Україні і В'єтнамі (млн. осіб)

Джерело: побудовано за даними [4; 8]

Нині у В'єтнамі реалізуються сотні іноземних інвестиційних проектів із капіталом у десятки мільярдів доларів США, з яких інвестиції в курорти і готелі – найбільш затребувані. Туристична діяльність залучає до участі всі шість економічних секторів В'єтнаму (державний, колективний, індивідуальний, малий, приватний капітал, державний капітал, чистий іноземний капітал). Стрімко зростає кількість міжнародних туристичних компаній у В'єтнамі за останні 10 років (рис. 3).

В Україні туристична індустрія перебуває у стадії становлення як самостійний сектор економіки. В Україні туризм є однією з галузей, яка:

- поступово розвивається. Приріст в'їзного потоку забезпечується збільшенням приватних поїздок;
- потенційно має високі прогнозовані темпи розвитку в майбутньому;
- має мультиплікативний соціально-економічний ефект прискорення розвитку низки суміжних галузей;
- впливає не тільки на економічний, соціальний, а й на духовний розвиток, культурне та патріотичне виховання населення [11, с. 72].

Важливими напрямками співпраці між двома країнами у сфері туризму є встановлення постійного обміну інформацією щодо туристичних можливостей України і В'єтнаму, участь зацікавлених підприємств у туристичних та інвестиційних виставках, ярмарках, салонах і біржах, які проводяться на території двох країн.

В Україні фактори, що активізували б розвиток туризму, не відповідають наявному природоресурсному, історико-архітектурному та рекреаційному потенціалу України, знаходяться як у суто внутрішній, галузевій, так і в зовнішній (переважно загальноекономічній) площинах. Основні з них:

- недостатній рівень розвиненості безпосередньо мережі та об'єктів туристичної інфраструктури, їх невідповідність світовим стандартам;
- про стан українських шляхів говорити взагалі не доводиться. Одним із дійових засобів прискорення розвитку туризму в Україні є розвиток туристичної інфраструктури у мережі міжнародних транспортних коридорів (МТК);
- відсутність скоординованої висококваліфікованої та грамотної системи дій із проведення туристичного продукту України на світовий ринок, яка б давала відчутні результати. Проблеми виникають насамперед із рекламою вітчизняних курортів;
- низький рівень обслуговування, зумовлений загальною кваліфікацією працівників галузі. Сьогодні в Україні практично відсутня відповідна система в галузі туризму для підготовки і перепідготовки кадрів, а також чіткі й адекватні світовим стандартам кваліфікаційні вимоги;

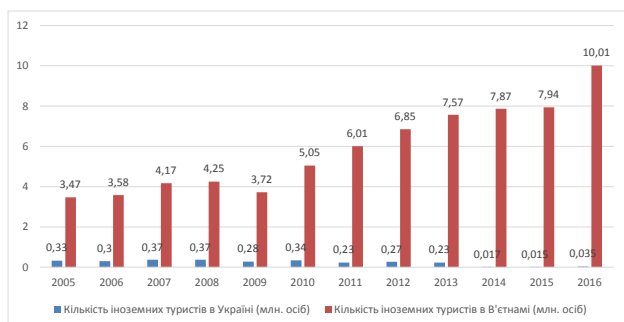

Рис. 3 Динаміка кількості іноземних туристів в Україні та В'єтнамі

Джерело: побудовано за даними [4; 8]

- відставання масштабів (навіть порівняно із середніми показниками по СНД) нормативно-правового та організаційного забезпечення туристичної діяльності, яке значною мірою пояснюється перманентною адміністративною реформою в Україні.

Головними зовнішніми факторами, які стримують розвиток туризму в Україні, є викликана млявістю та несподіваністю економічних реформ несприятливість наявних умов для підприємництва у цілому та туристичного зокрема, недосконалість і навіть певна агресивність нормативно-правового поля (у тому числі правил та умов перетинання кордонів іноземцями) і, як наслідок, відсутність необхідних інвестицій для розвитку туризму, як внутрішніх (через тривалу економічну кризу), так і іноземних (через несприятливий інвестиційний клімат).

Для В'єтнаму туризм став одним із головних економічних секторів на основі ефективного використання переваг природних умов, екологічних та культурних традицій, максимально мобілізувавши внутрішні ресурси та використавши переваги міжнародного співробітництва та підтримки, що сприяють індустріалізації і модернізації країни.

До 2030 р. В'єтнам повинен стати країною з розвиненою туристичною сферою. До 2020 р. передбачається приймати 10–10,5 млн. міжнародних туристів і 47–48 млн. внутрішніх туристів; загальний дохід від туризму становитиме 18–19 млрд. дол. США, тобто 6,5–7% від ВВП країни. У цілому 580 тис. готельних номерів на 35–40% відповідають стандартам від трьох до п'яти зірок; передбачається створити 3 млн. робочих місць. До 2030 р. загальний дохід від туристів повинен перевищити рівень 2020 р. вдвічі.

Зовсім інша ситуація в Україні. Маючи центральне положення на Європейському континенті, м'який клімат, мальовничу природу, вдалий історичний транзитний коридор, привітне населення, самобутні традиції регіонів, країна практично не в змозі використати свій туристичний потенціал.

На основі вже проаналізованих вище заходів щодо розвитку туризму В'єтнаму, зовнішніх та внутрішніх факторів, які стримують розвиток туризму в Україні, нами сформовано пропозиції щодо виходу галузі з кризового становища та обґрунтування подальших напрямів її розвитку.

1) Зміна сприйняття щодо розвитку туризму.

Потрібно розуміти, що туризм є комплексною економічною сферою послуг, має міжсекторальний, міжрегіональний, високо соціалізований та глибоко культурний характер. Туризм може зробити значний внесок в економічний розвиток, створення робочих місць, економічну реструктуризацію та мотивацію для інших секторів і галузей.

Реформувати і розвивати туризм відповідно до законодавства про ринкову економіку, забезпечуючи узгодженість із поглядом цілей, програми дій і інституціоналізації, що відповідають вимогам розвитку туризму як одного з головних секторів економічного розвитку. Підвищення обізнаності населення, підприємств і спільнот у галузі створення і захисту іміджу і навколишнього середовища, що сприяють сталому розвитку, постійно поліпшувати репутацію, бренд і привабливість туризму в Україні.

2) Реструктуризація індустрії туризму для забезпечення професіоналізму, сталого розвитку відповідно до законів ринкової економіки та міжнародної інтеграції.

3) Вдосконалення інститутів і політики.

Продовжувати вдосконалювати правову систему; прийняти відповідні механізми і політики для розвитку туризму, що відповідає вимогам і характеристикам

загального економічного сектора країни, що діє в рамках ринкового механізму. Просувати механізми і політику для мобілізації максимального обсягу соціальних ресурсів для інвестицій у розвиток туризму.

4) У найближчому майбутньому скорегувати, доповнити і доопрацювати правове поле, пов'язане з розвитком туризму:

- стосовно інвестицій розроблення стимулюючої політики для інвестицій у туризм, особливо в ключових населених пунктах, віддалених і гірських районах із туристичним потенціалом, туризм у сфері розвитку людських ресурсів. Зміцнення державно-приватного партнерства для мобілізації ресурсів у суспільстві для розвитку туризму. Держава повинна приділяти пріоритетну увагу розподілу капіталу для роботи з планування, підготовки кадрів та просування кадрів;

- стосовно фінансів прийняти відповідну політику щодо податку на землекористування та орендну плату за землю для туристичних проєктів із коефіцієнтом землекористування для будівництва з обмеженою висотою і земельної політики для будівництва гуртожитків, житла для туристичних працівників у сферах з обмеженими людськими ресурсами; сприяння поверненню податку на додану вартість для туристів;

- розробити й ухвалити механізм ефективного управління та використання Фонду розвитку туризму. Первісна підтримка Фонду державним бюджетом та щорічне доповнення митом за в'їзні візові збори, туристичні збори за відвідування, ділові внески та інші правові джерела;

- максимально спростити процедури в'їзної візи для іноземних туристів в Україні. Можливе підписання двосторонньої угоди про безвізовий режим для туристів із деякими країнами.

4) Інвестувати в розвиток інфраструктури та матеріальних об'єктів для туризму.

Виділити відповідні ресурси з державного бюджету для інвестицій у розвиток транспортної інфраструктури,

особливо в ключових областях; поліпшення можливості підключення трафіку до курорту, туристичних об'єктів, контроль якості послуг і забезпечення безпеки руху для туристів.

5) Сприяння розвитку туризму.

Застосовувати сучасні технології в туризмі, забезпечити єдину і професійну реалізацію та підвищити ефективність просування туризму для вітчизняних і зарубіжних туристів; створити національний туристичний бренд у поєднанні з лідируючими й унікальними образами; сприяти ролі медіаагентств, створювати прорив у рекламних заходах для просування внутрішнього ринку в поєднанні з підвищенням обізнаності про роль туризму.

6) Створення сприятливого середовища для бізнесу та розвитку туризму.

Створювати здорове, прозоре, рівноправне і сприятливе конкурентне середовище для туристичних підприємств; заохочувати підприємства до інновацій, створення і диверсифікації туристичних форм і продуктів відповідно до орієнтації на реструктуризацію індустрії туризму; підтримувати підприємства для початку бізнесу у сфері туризму, особливо у віддалених районах; прийняти важливість захисту прав інтелектуальної власності туристичних підприємств.

7) Розвиток людських ресурсів у сфері туризму.

Держава повинна проводити політику залучення інвестицій для навчання кадрів у сфері туризму; сприяти міжнародному співробітництву, залучати ресурси для розвитку людських ресурсів у туристичній сфері.

Висновки. Сьогодні є причини, що стримують розвиток співробітництва України та В'єтнаму. Це відсутність прямого транспортного сполучення, перешкоди процедурного характеру, а також брак інформації підприємців та громадян обох країн про потенціал України та В'єтнаму. Але країни зорієнтовані на плідне співробітництво в різних сферах, у тому числі й у туристичній галузі.

Список використаних джерел:

1. World Economic Impact 2017 / World Travel & Tourism Council. 2017. URL: <https://www.wttc.org/>.
2. Ming Che Chou: Does tourism development promote economic growth in transition countries? URL: <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0264999313001557/>
3. Sustainable tourism: Contribution to economic growth and sustainable development/ URL: http://unctad.org/meetings/en/SessionalDocuments/ciem5d2_en.pdf.
4. Туристичні потоки / Державна служба статистики. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2007/tyr/tyr_u/potoki2006_u.htm.
5. Готелі та інші місця для тимчасового проживання / Державна служба статистики. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2007/tyr/tyr_u/hotel_05u.html.
6. Кількість туристичних об'єктів в В'єтнамі в періоді 2000–2016 / Інформаційний центр туризму – В'єтнамська національна адміністрація туризму. URL: <http://vietnamtourism.gov.vn/index.php/tags/Trung-tam-Thong-tin-du-lich>.
7. Кількість міжнародних туристичних компаній у В'єтнамі у період 2005–2016 pp. URL: <http://vietnamtourism.gov.vn/index.php/items/13466>.
8. Кількість туристів до В'єтнаму. URL: <http://vietnamtourism.gov.vn/index.php/cat/1205>.
9. Стратегія розвитку туризму. URL: <http://vietnamtourism.gov.vn/index.php/cat/2501>.
10. Туризм в Україні: проблеми та перспективи розвитку. URL: http://tourlib.net/statti_ukr/tourism_ukr.htm.
11. Трофименко І.В., Харік М.І. Туризм як перспективний «вектор» співпраці між Україною та В'єтнамом. Сучасні проблеми економіки та підприємництва. 2012. Вип. 10. С. 67–77.

Анотація. В статтю проаналізовані темпи розвитку туристичної галузі України та В'єтнаму. Проведен порівняльний аналіз обсягів внутрішніх і іноземних туристів в Україні та В'єтнамі. На основі проведених досліджень по розвитку туризму В'єтнаму, зовнішніх і внутрішніх факторів, які сприяють розвитку туризму в Україні, сформульовані пропозиції по виходу галузі з кризового положення і обґрунтовано подальші напрями її розвитку.

Ключові слова: україно-в'єтнамське економічне співробітництво, туризм, внутрішні туристи, іноземні туристи, туристична інфраструктура.

Summary. The pace of development of the tourist industry of Ukraine and Vietnam is analyzed. A comparative analysis of the volume of domestic and foreign tourists in Ukraine and Vietnam was conducted. Based on our research on tourism development in Vietnam, external and internal factors that hamper the development of tourism in Ukraine, we have formulated proposals for the emergence of the industry from a crisis situation and the justification of further directions of its development.

Key words: Ukrainian-Vietnamese economic cooperation, tourism, domestic tourists, foreign tourists, tourist infrastructure.

УДК 339.97

Сухоруков А. І.

*доктор економічних наук, професор,
професор Видавничо-поліграфічного інституту
Національного технічного університету України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»*

Сухорукова О. А.

*кандидат економічних наук, доцент,
доцент Видавничо-поліграфічного інституту
Національного технічного університету України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»*

Sukhorukov A. I.

*Doctor of Economic Sciences, Professor, Professor of Publishing
and Printing Institute National Technical University of Ukraine
“Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute”*

Sukhorukova O. A.

*Candidate of Economic Sciences, Associate Professor,
Associate Professor of Publishing and Printing
Institute National Technical University of Ukraine
“Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute”*

ІНСТИТУЦІЙНІ ТА КОМУНІКАЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ МІЖНАРОДНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ КОНВЕРГЕНЦІЇ УКРАЇНИ

INSTITUTIONAL AND COMMUNICATION MECHANISMS OF THE INTERNATIONAL ECONOMIC CONVERGENCE OF UKRAINE

Анотація. У статті розглянуто науково-методичні підходи до забезпечення економічної конвергенції України в рамках міжнародних відносин. Визначено фактори, що заважають розвитку національної економіки. Проведено аналіз сучасних можливостей соціально-економічного розвитку України. Надано рекомендації щодо формування інституційних та комунікаційних механізмів, які можуть забезпечити міжнародну економічну конвергенцію України. Визначено напрями, що сприятимуть економічній конвергенції України: формування узгоджених міжнародних стратегій, подолання асиметрії інформації, використання транзитних можливостей.

Ключові слова: економічна конвергенція, інституційні і комунікаційні механізми, пріоритетні напрями забезпечення.

Постановка проблеми. Сучасна міжнародна економіка є складною глобальною системою, яка дає змогу отримувати синергетичний ефект завдяки компліментарності природного, виробничого та інтелектуального потенціалу країн, єдності інституційного та комунікаційного простору.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження економічної конвергенції країн започаткували П. Роумер [1], С. Доурік і Дак Тхо Нгуєн [2], Р. Барро [3], Я. Корнаї [4], Е. Райнерт [5]. Інтерес до цієї тематики збільшився після розпаду соціалістичної системи й інтеграції країн із різним ступенем розвитку. Аналіз публікацій і статистичних даних засвідчує наявність суттєвої диференціації розвитку бідних та успішних країн, що підтверджується досвідом України.

Мета статті полягає у поглибленні теоретико-методологічних підходів до формування міжнародних стратегій, розроблення інституційних та комунікаційних механізмів забезпечення економічної конвергенції України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Ефективність інтеграції України має бути підтверджена наблизенням параметрів її розвитку до рівня успішних країн, що є ознакою міжнародної конвергенції і водночас критерієм успішності зовнішньоекономічної діяльності національного уряду. Дж. Сакс та Е. Ворнер [6, с. 17] стверджують, що економічна конвергенція неможлива, якщо: в країні залишається соціалістична структура економіки; не захищені права власності; існує «нестабільна внутрішня обстановка, викликана революціями, державними переворотами, безперервними громадянськими заворушеннями